సోఫాలో కూచొని బియాలజీ తిరగేస్తున్న జయప్రభ వంట యింట్లోంచి వినిపిస్తున్న తల్లి మాటలు వినాలనే తహతహాకు దూరంగా ఉంది. అలాటి 'కంఠశోష' దేవుడిచ్చిన అనవసరమైన వస్తువుల్లో ఒకటి. జయప్రభ లెక్కలో అంతే. అంతేకాదు. పడుచుదనం ప్రసాదించే చిరుపొగరులో ఎవరికైనా అంతే. అసలా గుణం ఉంటేనే యవ్వనానికది హుందాతనాన్ని, అందాన్ని సంతరించి పెట్టినట్టు. తన కాళ్ల వైపు మిసుకు మిసుకుమని చూస్తున్న కుక్కపిల్లనూ గమనించడం లేదు. ఎప్పుడు జయ భోజనం కావాలంటూ లేస్తుందా అని కాసుక్కూర్చుందది. భోజనం కాగానే తనకో చాక్లెట్టు ఇస్తుందా పిల్ల. "ఎందుకొచ్చిన పాడు చదువులు" అనుకుంది కుక్క, సరిగ్గా వంటింట్లో చంద్రమ్మ అనుకున్నట్టే.

కాని చంద్రమ్మ అనుకున్నదీ రైటు కాదు. కుక్క తలచిందీ పొరపాటు.

ఆమె అనుకున్నట్టు జయ చదవడం లేదు. అది తలిచినట్టు జయ అక్షరాల లోకంలోలేదు. వూహాలోకముని మరొకటున్నట్టు పాపం దానికి తెలీదు. చంద్రమ్మకి ఆ లోకం గురించి కొంతకాదు బాగా తెలుసు. కానీ ఇప్పటికిప్పుడు తన కూతురు ఓ నోట్సు పుస్తకంలో మన్మధాకారుణ్ణి రాజకుమారుణ్ణి చూస్తోందని తెలుసుకోడాని కావిడేం ఇంద్రుడూ చంద్రుడూ కాదు.

"భోజనానికి లేవండోయ్!" అని చిట్టి తమ్ముడు టముకు వాయించేటప్పటికి కాస్త రసభంగం అయినట్టుగానే లేచింది జయ.

"దీనికీ చదువెందుకంట్! చదివింది చాలదా ! ఏవిటో ఈ చదువులు! చక్కని సంబంధాలన్నీ జారిపోతున్నాయి." చంద్రమ్మ సణుగుడు భరించలేక సుందరంగారు ఇటు తిరిగి భోజనం చేస్తున్న కూతుర్ని అడిగారు. "పెళ్లి చేసుకుంటావా అమ్మా?"

"పో నాన్నా!"

"సరే! అమ్మాయి ఒప్పుకున్నట్టేగా.. ఇంక వేట ప్రారంభిద్దాం!" అన్నాడు సుందరరావు.

చంద్రమ్మగారి మొహం వికసించింది. వేపుళ్లు మరింతగా వడ్డించేసింది వద్దంటున్నా వినకుండా.

జయకు పొద్దున్న కాలేజీ కెళ్తుంటే తారసపడిన అపరిచితుడూ, అందగాడూ కనిపించాడు కంచంలో హాశాస్తూగా.

"అలా ఉండాలి" అనుకుంది అప్రయత్నంగా.

'ఎలా? అన్నంలా కాదు!' అని నవ్వుకుంది ఎవరికీ తెలీకుండా.

గబగబ భోజనం ముగించి చాక్లెట్టు 'జానీ' నోటికి అందించి మరోటి నోట్లోకి పెట్టుకుని తన గదిలోకి వచ్చింది. తన గది దగ్గర ఏ ఎయిర్ కండిషన్డు గది పనికొస్తుంది గనక. తుల దూగ దెప్పటికీ.

వెన్నెల మంచం మీద పడకుండా నేల మీద పడుతుంది. కబ్బోర్డు మీది తివాచీ తెచ్చి నేల మీదనే పరుచుకుంది.

చల్లని వెన్నెల శరీరాన్ని తాకుతుండగా భావాలూ వూహాలూ తెల్లగా వెలుగుతున్న ఆకాశం మీదకు పరుగు తీశాయి. 'కట్నం తీసుకునే వాడైతే గొప్పా! కట్నం పుచ్చుకోక పోతే గొప్పా?' అని జయ ఆలోచించింది.

కట్నం పుచ్చుకోని వాడైతే బలే హుందాగా ఉంటాడు. లేదా కట్నం బాగా ఎక్కువగా నన్నా తీసుకోవాలి. ముష్టిలా మూడు వేలూ, నాలుగు వేలూ ఛీ బాగుండదు ఏమిటోగాని—

ఇంకా పోతే అందం సంగతి ప్రతి ఆడపిల్లకూ కలిగే ఆలోచనలే తనకూ ఉన్నాయి. చాలా అందంగా ఉండాలి. కనీసం తెలుగు సినిమా హీరోల అందమన్నా ఉండాలి. కాని సాధారణంగా ఆంధ్రుల ఆడవాళ్ళు మగవాళ్ళ రూపాలతో రాజీపడిపోతుంటారు. పెళ్ళి ఫోటోల్లో ఎంతమంది పెళ్ళికొడుకుల్ని చూడలేదు? ఒక పెళ్ళికొడుకుని చిపి కళ్ళయితే మరొక తనివి గుడ్లగూబ కళ్ళు. ఒకడు బిక్కచచ్చినట్లు దీనంగా ఉండటం, మరొకడు కొట్టొచ్చినట్లు నిలబడటం. ఇంకో పెళ్ళికొడుకు 'నన్ను కాదు. నా పెళ్ళాన్ని చూడండి దయచేసి' అన్నట్లు ఉంటాడు. మరో అతను పెళ్ళాన్ని వెనక్కు తోసి నిలబడతాడేమో. ఆవిడ కోసం గాలించాలి. తర్వాత తను తను పెళ్ళాల్ని నవ్విస్తారో ఏడిపిస్తారోగాని ఆరూపాలు ఆ తంతు చూస్తే పెళ్ళి లేకపోతే హాయి కదా అనిపిస్తుంది. కాని అందగాడైతే—

కొంతసేపటికి జయ మన్మథకోటి సమానమైన ఓ రాజకుమారుడితో విహరించి విహరించి భువి మీదకు వచ్చింది. తనక్కూడా పెళ్ళంటే ఇంత ఇష్టమేమిటి? అని ఒక కొత్త గుణాన్ని తనలో కొత్తగా కనిబెట్టినట్టు అమాయకంగా సిగ్గుపడింది జయ.

గోడ మీద వాచీ ఒకగంట కొట్టి జయకు అంతరాయం కలగకుండా జాగ్రత్త పడింది.

మరి గుణం మాటో? నిజంగా దీన్ని గురించి ఆలోచించడం, ఆకాశ పుష్పాలు ఎలా అందుతాయా అంటూ బెంగ పెట్టుకున్న దానితో సమానం అని జయకి, ఏమూలో తెలుసు.

అయినా మనసుకేం? అది వూహిస్తూనే ఉంది.

తనంటే చాలా ఇష్టమై ఉండాలి. అంటే అవతల ఎన్ని కొంప ముంచుకుపోయే పనులున్నాసరే రోజుకు రెండుసార్లన్నా తన అందాన్ని చూస్తూ పరవశించిపోతూ మాట్లాడాలి అతను. బొత్తిగా ఎదలని బాపతయితే అదో చిక్కే అవుతుందేమోనని జయకు భయం. పువ్వుల్లో పెట్టి పూజించే రకం అయితే తనొక ప్రతిమలా కదలకుండా మెదలకుండా కూర్చోవాలి.

మొత్తంమీద జయ ఊహించుకున్నవి:

కట్నం తీసుకోనివాడు, లేదా బాగా తీసుకునేవాడు, కట్నం తీసుకోనంతమాత్రాన బికారిలా వుంటే తన కిష్టంలేదు. డాక్టరో ఇంజనీరో కాకపోతే ఇంకెందుకు బ్రతుకు? ముసలివాడు కాని కలెక్టరో, సీనియర్ ఆఫీసరో అయితే మరీ సంతోషమే.

పడమటి కొండల పక్కకు చంద్రుడు దాటుకుంటేగాని నిద్రాదేవి ఆవహించలేదు జయను.

జయ ప్రశ్నలు కొన్ని సమాధానం లేకుండా అలా ఉండిపోయాయి.

కాని చంద్రమ్మగారి కోరిక తీరింది. ఎందుకో వధువుగా మౌనంతో ఉండిపోయింది జయ. అలా వుండిపోవలసిన పరిస్థితులు వచ్చి, ఆమె మాట్లాడకుండా చుట్టూ ఒక గోడను నిర్మించాయి.

* * *

"ఇప్పుడు నన్నేం చెయ్యమని మీ ఉద్దేశం?"

అతను—వెంకటరమణ అన్నం ముందు నుంచి అర్ధాంతంగానే అన్నట్టు కాస్త విసుగుతో లేచిపోవడం చూసి బాధపడింది జయ. తనే మందని ఈయనింత విసుక్కోవాలి? క్షణ క్షణానికీ తన మునుపటి కలలకీ ఇప్పటి నిజాలకీ తేడా మనస్సులో మెదిలి చివుక్కుమనిపిస్తున్నా ఎలాగో చిన్న చిన్న వాగ్వాదాల్తోనే సర్దుకుంటూంది. ఇంత వరకు.

"మీ కోసమనే కదా నేను చెప్తున్నది. తరుచుగా వెళ్ళి వస్తుంటారు—అది కొనుక్కుంటే ఎంత హాయని"

"హాయి కాదని నేనన్నానా? డబ్బంటే మాటలా? ప్రస్తుతం చేతిలో లేదు. బ్యాంకులో తియ్యాలి. ఇంతకంటె పెద్ద అవసరం ముంచుకొచ్చినప్పుడు తెల్లమొహం వెయ్యాలి." నవ్వాడు జయను చూసి.

సెకండ్‌హాండు సైకిల్ మీద జోరున వెళ్ళిపోతున్న అతన్ని చూస్తూ తలదించుకు ఉండిపోయింది జయ చాలాసేపు.

నిజంగా చెప్పాలంటే ఓ కొత్త రాలీ సైకిల్ కొనుక్కోమని చెప్పలేకపోయేదా? కానీ కారు లేకపోతే పోయింది స్కూటర్ అయితేనన్నా హుందాగా ఉంటుందన్న భావన ప్రలోభ పెట్టకపోతే ఏం జరిగేదో?

సరిగ్గా నెలరోజుల తర్వాత కాబోలు డాబా మీద నిలబడి రమణ రాక కోసం చూస్తున్నది జయ. పరిసరాల సుందర చిత్రాలు చూస్తున్న కళ్ళు రోడ్డు మీదకూ మాటిమాటికి చూస్తున్నాయి. ప్రొద్దుటి నుంచి ఎందుకో ఏణ్ణర్ధం కిందటి తన కలలు గుర్తువచ్చి మనస్సును తెరచి వెళ్ళిపోతున్నాయి.

ప్రక్కనొక రాడ్ను అల్లుకున్న మల్లెతీగె ఆకాశాన్ని అందుకునే ప్రయత్నం చేస్తుంది. అప్పుడప్పుడే పైకొచ్చిన నెలరాజు మీద ఎవరో నల్లటి తివాసీ పరుస్తూ కాస్సేపు ఇతర చింతనల్లోంచి మనుషుల్ని మళ్ళిస్తున్నారు.

ఇలా ఎదురు చూస్తుండే తన కలలెంత కల్లలు అనిపిస్తోంది. అప్పటి కల ఏమిటంటే తానిలా నిలబడి కారు శబ్దం కోసం ఒళ్ళంతా చెవులు చేసుకుని వింటుండగా అతను వస్తాడు స్వయంగా డ్రైవ్ చేసుకుంటూ. పెంకితనానికి తను పరుగెత్తేదాకా హార్న్ మోగించి చెయ్యి తియ్యడు. చిరునవ్వుతో దిగి లోపలికి వస్తాడు. అతని బూటు ధ్వనితో హాలుకో అందం వస్తుంది. అప్పటికే ముస్తాబయి ఉన్న తనను చూస్తూ ముగ్ధుడై ఏదేదో వర్ణిస్తాడు. తను నవ్వుతుంది. టీ, టిఫిన్ తీసుకుని ఇద్దరూ షికార్లకు బయల్దేరిపోతారు. అందరి దృష్టి తమ మీదే.

ఎంత పిచ్చి! ఇప్పుడు ఆతని ఉద్యోగం గురించి ఎవ్వరూ అడగరు. అథవా అడిగినా సిగ్గుతో తను చచ్చిపోతున్నది. కారు లేనే లేదు. స్కూటరన్నా ఉంటే ఎంత అందం? ఒక్క రేడియో తప్ప మరో ట్రాన్సిస్టరేనా లేదు. పోనీ ఇక్కడ రేడియో పాడుతుంటే అల్లంత దూరానికి వినిపించడానికి చిన్న అందమైన స్పీకరన్నా లేదు. బొత్తిగా అన్యాయం కాకపోతే ఏమిటిది? పెళ్ళి కాకముందు తను సృష్టించుకున్న సౌధం కాదీ ఇల్లు. కనీసం అక్కడికి చేరుకుందామన్నా చెప్ప శక్యంగానంత దూరంగా ఉందా సౌధం.

సైకిల్ మీద గుట్టు చప్పుడు కాకుండా ఎప్పుడు వచ్చాడో ఏమో జడ పట్టుకుని లాగేవరకు తెలివి రాలేదు జయకి.

"ఎప్పుడొచ్చారు?" అనేసింది అప్రయత్నంగా.

"ఏమిటా పరవశత్వం మరి?" అన్నాడు రమణ.

"సినిమాకు రెడీయేనా?"

"చూసుకోండి!"

"ఓహో! నా కిష్టమైన చీరే కట్టుకున్నావే!"

ఈయన తన అందాన్నెప్పుడు చూశాడు అసలు? చీరల్నయినా గమనిస్తాడు గాని

తన అందాన్ని చూడడు. ఏదో పెళ్ళయిన తర్వాత మూడునెలలు వర్ణించాడేమో, తెగ? అందులోనైనా ఆవేశమే తప్ప పొగడ్త ఎక్కడుంది?

జయ కాటుక కళ్ళు క్షణం చురుకుగా చూశాయి అతన్ని. అప్పటికే అతను టవల్ తీసుకుని బాత్‌రూములో దూరిపోయాడు.

అతనేనేళా ఇలా ఇవతలకు వచ్చాడు. ఎవరో వీధిలోంచి కేక వేశారు. అతను అవతలి కెళ్ళి వచ్చి, "అర్జంటుగా చీఫ్ ఇంజనీరు కబురెట్టాడు" అని యావగా గసుమ్ముత్తూ చేసి బట్టలు, జోళ్ళు తొడుక్కొని వెళ్ళిపోతుంటే చకితురాలై చూస్తూ ఉండిపోయి, తటాలున తెలివి తెచ్చుకుంది జయ.

"అదేమిటి! ఇప్పుడు వెళ్ళిపోతున్నారా? మరి సినిమాకో?" అంది.

"రేపు!" అని బుగ్గ మీద చిటికేసి నడవబోయాడు.

"మీకూ ఏదో పని ఉన్నట్లు వ్రాసి ఆ మనిషితో పంపించకూడదూ?" ఎంత చేతగాని వాళ్ళు అన్నట్లు చూసిందిగాని అదంతా అక్కర్లేనట్లు ముందుకు సాగాడు రమణ.

వెళ్తూ "అలాంటి అభ్యంతరాలు భవిష్యత్తుని పాడు చేస్తాయి" అని అతనన్న మాట చాలాసేపు గదిలోనే ఉండిపోయింది గాలిలో కలిసిపోకుండా. ఆ మాటలు ఎందుకో ఉన్నతోద్యోగుల వెక్కిరింపుల్లాగే అనిపించి జయ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

స్వీట్ సిల్కుచీర మెర్క్యురీ లైట్లో మెరుస్తున్నా అది వెక్కిరింపులాగే తోచింది. తలలో మత్తుగా ఒళ్ళు విరుచుకుని విచ్చుకుంటున్న మల్లెల పరిమళాల చిరునవ్వులు సైతం ప్రతికూలించిన కాలాన్ని అనుసరించి వెక్కిరింపులయ్యాయి.

ఆ తర్వాత పదిగంటలకు గాబోలు రమణ వచ్చాడు. నిద్రకళ్ళతో అతనికి భోజనం పెట్టించి నిర్లిప్తంగా అటు తిరిగి పడుకుంది. లాభం లేదనుకొని బతిమాలే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు రమణ.

* * *

ఒక ట్రెయినింగు స్కూలుకు వెళ్ళవలసి ఉండడి తెల్లవారి చాలా ముందుగా లేచాడు రమణ. జయ ఇంకా లేవలేదు. ఆమె కళ్ళు విప్పేటప్పటికి అతడు కాఫీ చేసి ఫ్లాస్కులో పోసి వెస్పుతున్నాడు.

నిశ్శబ్దంగా లేచి మొహం కడుక్కొని వచ్చింది. స్వచ్ఛంగా ఉన్న మొహంలో

కలలు

మచ్చలా అలక ఉండటం చూచి అన్నాడు కాఫీ కోసం టేబిల్ ముందు కూచుంటూ:

"అలిగావా?"

ముందే ఎన్నో సమాధానాలు ముత్యాల సరాళ్ళా పేర్చుకుని ఉన్న జయ తక్కువ జవాబు లిచ్చింది.

"మీచేతకాని తనానికి నవ్వాలో ఏడవాలో తెలీక అలిగాను." అంది.

"నాది చేతగాని తనమెందు కౌతుంది?"

"కాకుంటే అధికారులో, గొప్పవాళ్ళో పిలిపించినంతమాత్రానికి అభిమానాల మీద పరిగెత్తాల్సేముంది?"

"విన్న చెప్పానుగా!" అన్నాడు కొంచం విసుగ్గా.

"అవును. చెప్పారు" నొక్కి అన్నది కాఫీతో ఉన్న కప్పును విసురుగా అతని ముందుకు తోస్తూ. నున్నని టేబిలేమో విసురుగా వెళ్ళిన కప్పు టేబిల్ అంచు మీదనుంచి దాటిపోవలసిందే అతను వెంటనే పట్టుకోకపోతే. కప్పు ఐతే విరగలేదన్న మాటేగాని కాఫీ అంతా రమణ మీదే పడింది. కొత్త పాంటు అదోజాకి తగలబడింది.

చెంప మీద ఒక్కటిచ్చామని పించేసంత కోపంతో లేచాడు.

"ఇవాళ సరిగ్గా కట్టుకున్న చీర, మళ్ళీ రేపు సరిగ్గా వస్తుందో రాదో అన్నంత పిరికితనం నీది." అంటూ బట్టలు మార్చుకో దానికి విసురుగా వెళ్ళాడు.

ఇలాంటి పరిస్థితిని వూహించని జయ భయపడింది మొదట. బాధ పడుతూ మరో కప్పుతో కాఫీ అందివ్వబోయింది అతను ఇవతలకు రాగానే.

"అక్కర్లేదు" అంటూ కసురుకున్నాడు రమణ.

'అనుకున్నది అనుకున్నట్లు జరగకపోతే ఆడవాళ్ళెంత బాధపడతారో మీకు తెలీదు" అంది జయ.

"అవసరాల్ని తెలుసుకోని పెళ్ళాం ఎందుకు దెండుప్పాటులా మెక్కడానికి తప్ప."

"అందుకే నేనిక్కడ ఉండలేను" అంది. అలా అన్న వెంటనే అనుకోకుండా అతన్ని చూస్తూ.

మొహం చిట్లించి చూసి, ఏమీ అనకుండా వెళ్ళిపోయాడు గబగబ.

'ఏమిటా చూపు అర్థం' ఆలోచిస్తూ కూర్చుండిపోయింది. అతని భావమేమిటో ఎంతకూ అర్థం కాలేదు. ఉండమన్నట్టా? పొమ్మన్నట్టా?

ఛీ ఏం చూసి తనీ యింట్లో ఉండగలుగుతాందో? తన కలలూ, నిజాల త్రాసులో నిజాలు పైకి తేలిపోతుండటం స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది.

తనుకున్నట్లు అతను కట్నం తీసుకోని వాడూ కాడు. పోనీ బాగా తీసుకున్న వాడూ కాడు. రెండున్నర వేలకు ఒప్పుకున్నాడు.

ఉద్యోగం విషయం చూడగా ఓవర్సీరు. అది విన్నప్పుడే తన మనసు చెప్పలేనంత బాధ పడింది. పోనీ అని ఎందుకో ఊరుకుంది గాని.. అతని అందం విషయం మరీ బాధించింది. సినిమా హీరోల పోలికలు బొత్తిగా లేవు అతనిలో. ప్రత్యేకంగా ఉంటాడు.

తన కోసం అతను చూపించే శ్రద్ధ ఏమీలేదు. కోపమూ, కారణాలు దొరికినప్పుడంతా విసుక్కోడమూ ఏమంత తక్కువ కాదు. ఇక తన అందాన్ని గుర్తించే తెలివి ఎక్కడ? ఎప్పుడో పెళ్ళయిన కొత్తలో తెచ్చినవి తప్ప, తన ఒంటికి సరిగ్గా అతికే, తలెత్తుకు గర్వంగా తిరగవచ్చనిపించే చీరలు ఎప్పుడు తెచ్చారు? ఇప్పుడీ మధ్య బొత్తిగా పదికి మించని, ఇరవైకి తగ్గని చీరలు తెస్తుంటే "పొదుపు పొదుపు మీదగ్గరే చూస్తున్నాను.. మరో రెండునాడు, పోలేస్తే టెరీకాటన్ వచ్చేదిగా! ఇవి కట్టుకుంటే ఇట్టే నలిగిపోతాయి." అంది.

"దేశ పరిస్థితులలో ఈమాత్రమైనా చేద్దాం" అన్నాడు నవ్వుతూ.

పోనీ అస్తమానం అవతల ఆఫీసర్ల మధ్య ఉండే మనిషి తనేమన్నా కొనుక్కుంటాడా? బట్టలైతే బాగానే కొనుక్కుంటాడు కాని ఆకర్షణీయమైనవీ, ఖరీదైనవీ తక్కువ.

ఒకరోజు.. అట్లా తనను.. ఎంత కోపంగా

చూశాడు? పరిసరాల్లో ఉండనిచ్చాడా? తననుకుంటున్నది ఇంకా ఏవో ఒరుగుతుందని. రమ్యహర్మ్యాలు నిర్మించుకుంటుంది అలా అని. కాని ఇది నరకం.. ఈనాడు ధృవపడింది. ముమ్మాటికీ ఇది నరకం. ఏమైనాగాని తనిక్కడ ఒక్క క్షణం ఉండదు.

రమణ వచ్చేటప్పటికి ఇంటికి తాళం వేసి ఉంది. అతననుకుంటున్నాడు. రెండు మూడు నెలలుగా జయ ప్రవృత్తిలో ఆవేశం కనిపిస్తుంది. ఎప్పుడో ఒకనాడు ఇలా జరగవచ్చుని ఊహిస్తున్నాడు.

పొరుగింటి వాళ్ళనడిగి తాళం తీసుకున్నాడు. వెంటనే ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. తర్వాత ఓ ఉపాయంతోచి, పోస్టాఫీసుకు వెళ్ళి మామగారి ఊరికి వైరిచ్చాడు జయ అక్కడకు వస్తున్నట్టు. "ఫర్వాలేదు ఆమెకన్నా ముందుగానే చేరుతుందది. చేరకపోయినా అంత ఫరవాలేదు." అనుకుంటూ నేరుగా హోటల్‌కు వెళ్ళిపోయాడు.

స్టేషన్‌కు వచ్చిన తమ్ముళ్ళని చూచి ఆశ్చర్యపడిన జయ అప్రయత్నంగా నోరు తెరిచి కూడా, ఏమీ అడగలేకపోయింది అప్పటికి.

ఇంట్లో కనిపించిన దొడ్డమ్మ కూడా జయకు శుభసూచకంలా కనిపించలేదు.

ఆవిడ జయను చూస్తూనే "ఈనాటి పిల్లలు అలా పెళ్ళిగాం కొట్టడం, అలా రైలో విమానమో ఎక్కడం, ఇలా వాలిపోవడమూను." అంది.

ఎలాగో నవ్వు తెచ్చుకుని "ఎప్పుడొచ్చావు దొడ్డమ్మా?" అని అడిగేసింది జయ. తనెలా వచ్చిందో వర్ణించడంలో దొడ్డమ్మకు జయ విషయాలు లాగడాని కవకాశం లేకుండా పోయింది..

అమ్మ మాత్రం దిష్టితీసి లోపలికి తీసుకెళ్ళింది.

జయ మునుపట్లాగ బహుమతులేవీ తీసుకు రానందుకు చెల్లెళ్ళందరూ మూతులు ముడుచుకుని కూచున్నారు. దార్లో గుర్తొచ్చి కొన్న చాక్లెట్లు పెట్టె వనజ చేతిలోపెడితే గోడకేసి విసిరికొట్టింది. "ట్వింకిల్ నైలాన్ జాకెట్టు గుడ్డ తేవడం మరిచిపోయావుగాని.." అని దీర్ఘం తీస్తూ.

ఏడాదికే పెద్ద పొడవుగా అయిపోయిన చిట్టితమ్ముడు క్రిందపడ్డ చాక్లెట్లన్నీ ఏరుకున్నాడు.

కలలు

నెలరోజులు సరదాగా గడిచిపోయాక గాని ఎవరిలో సంచలనం కలగలేదు. ముందుగా ఆ బాధ దొడ్డమ్మగారిలోనే ఆరంభమయింది. "ఎన్నాళ్ళకి సెలవు చీటీ వ్రాశావే పిల్లా!" అని ఆవిడ అడిగేసరికి ఉలిక్కిపడింది జయ.

గబుక్కున నవ్వు తెచ్చుకుని "జీవితం ఉద్యోగం కాదు దొడ్డమ్మా కట్టుబడి ఉండటానికి; ఎలిమెంటరీ స్కూలు అది. ఎన్నిసార్లు మానేసినా అడిగే వాళ్ళుండకూడదు" అంది.

ఆవిడ ఏదో గొణుక్కుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

"అంటే మీ ఉద్దేశంలో కాలేజీ ఎటువంటిది? పాఠాలు అర్థంచేసుకోవల్సిన అంత స్థకు చెందినదనే కదూ?" పెద్దతమ్ముడి ఫ్రెండు రామచంద్రం అడిగాడు. అతనక్కడ ఉండటం జయ గమనించలేదేమో, ఆ ప్రశ్నతో బిత్తరపోయింది. నవ్వేసి ఏదో చెప్పింది. కాని కొంతసేపు దాన్ని గురించే ఆలోచించింది. తన ప్రస్తుత పరిస్థితికీ స్కూలుపాఠాలకీ సంబంధం ఏమన్నా ఉందా? అందులోనూ రామచంద్రం సునిశితంగా వినే మనిషి.

కాలంతో పాటు ఆలోచనలు కూడా సాగిపోతూనే ఉన్నాయి.

అమ్మ, దొడ్డమ్మ ఒకరికొకరు మరో ప్రాణం. అమ్మకు దొడ్డమ్మ మాట అన్నిటికంటె ఎక్కువ.

క్రమక్రమంగా దొడ్డమ్మ మాటలు చంద్రమ్మ చెవికి బాగా ఎక్కాయి. "మీ ఆయనేం ఉత్తరాలు రాస్తున్నట్టు లేదే?" అందావిడ తీరిక చేసుకుని.

ఈ నెల్లాళ్ళా ఓర్పుతో దొడ్డమ్మ గొణుగుడు విని విని విసుగెత్తిపోయిన జయ రోషం పట్టలేక అరుపులకే ఆరంభించింది ఏకంగా.

"పొమ్మన్న వాళ్ళు ఎందుకు రాస్తారే!" అంది గట్టిగా.

"ఏమిటా అరుపులు? నోరు తగ్గించు. ఇంతకీ.. ఇంకా నయం దొడ్డమ్మ పక్షం రోజుల్నుంచి కొట్టుకుంటున్నా నాకు అనుమానం తగల్లేదు. అతను కోర్టెక్కితే ఎంత పరువు పోయే మాట!" అంది తల్లి.

నిర్వికారంగా నవ్వింది జయ. "ఎక్కని ఎక్కనీ నేను నా కోర్టెక్కుతాను."

"దిక్కులేని దానివైపోతావే సిగ్గులేని దానా!"

"మీరంతా ఉండగా దిక్కులేని దాన్నెలా అవుతాను?"

కీయిచ్చిన బొమ్మలా, అక్కడి దాకా వచ్చేసిన దొడ్డమ్మగారు, 'కీ' అయిపోయినట్టు టక్కున ఆగిపోయింది బుగ్గలు నొక్కుకుంటూ..

అసలు గొడవంతా ఆరోజు డైనింగు టేబిల్ దగ్గరే జరిగింది.

మొగుడుతో ఎలా చెప్పాలో తెలీకగాబోలు చంద్రమ్మ నేరుగా కూతురుతోనే వాదం ప్రారంభించింది.

"మగవాడికి ఏమన్నా చెల్లుతుంది. ఆడదానివి—అతగాడు రేపొద్దున్న అక్కర్లేదు పొమ్మంటే కానికి చెల్లుతావే? పైగా పెద్ద చదువులు చదివిందట. అందుకే ఒద్దు మొర్రో అన్నాను. ఈయన వింటేనా?"

సుందర్రావు తెల్లబోయాడు. ఏమీ అనకుండా వినసాగాడు.

జయ కోపంగా తలెత్తి "నీకెలా తెలుస్తుంది నా బాధ! బిడ్డతల్లి బాధ గొడ్రాలికి తెలీనట్టే, గొడ్రాలి బాధ బిడ్డ తల్లికి తెలీదు మరి!" అంది.

"చూశారా! ఎలా ఎదిరిస్తోందో, వినండి" చంద్రమ్మ విసురుకు పప్పుగిన్నె టేబిల్ మీదకు జారి దొర్లి నేలను కరుచుకుంది.

"మాట్లాడితే ఎదిరింపంటావుగే" అంది జయ మొహం ముడుచుకుని.

దొడ్డమ్మ అంది: "మరిదీ! నీకు తెలీదు. ఆడపిల్లలు పిచ్చిపిల్లలు. మన జయ లాంటి అమ్మాయిల గురించి నేనే చెప్పేదేముంది బాబూ! ఏదో ఆడపిల్లను కన్నాక తలొంచుకుని తప్పులు దిద్దుకోవలసిందే. వాళ్ళ తప్పులు మనవే అనుకోవాలి."

పెద్ద తమ్ముడికి పౌరుషం వచ్చినట్టుంది "నాన్సెన్స్! వాళ్ళ తప్పులు మనవెలా అవుతాయి దొడ్డమ్మా!" అన్నాడు.

"నువ్వూరుకోరా! చూడు మరిదీ! అయిందేదో అయింది. రేపు పెందరాళే మెయిలుకో, జనతాకో అమ్మాయితో వెళ్ళిపో. చేతులు పట్టుకుని అప్పగించి వచ్చెయ్యి."

"ఆయన ఉత్తరం వ్రాయకుండా వెళ్ళటానికి నాకేం సిగ్గు లేదనుకున్నావా? ఎడం కాలో తన్ని తలుపేసుకుంటే ఆ అవమానం ఎవరి పోతుందేమిటి?" దొడ్డమ్మ

వైపు తీక్షణంగా చూస్తూ అడిగారు జయ.

కాని ఆవిడ తొణకలేదు. "దానుడి లప్పు దండంతో సరి అన్నారు పెద్దలు. ఒకవేళ అతడు తన్నినా, ఆ కాలునే పట్టుకుంటే పోలే?"

"ఆ..ఆ.. పిరాకాలం మాటలు చెప్పకు దొడ్డమ్మా!"

"చూశావే!" తెల్లబోయిన దొడ్డమ్మ చెల్లెలి మొహం చూడబోయింది. కాని అప్పటికే చంద్రమ్మ తన అక్కగారిని చూస్తూ నిలబడి ఉన్నది.

ఎంతోసేపు నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలలేదు.

"అందుకే అన్నారా—" అని దీర్ఘం తీశాడు పెద్ద తమ్ముడు.

"ఎవరు?" అంది అప్రయత్నంగా జయ.

"మన పూర్వులు."

"ఓహో!"

"ఆడ వాళ్ళకు స్వతంత్రం ఇవ్వకూడదు. పొరపాటునన్నా చదివింటకూడదు. ఎనిమిదేళ్ళకే పెళ్ళి చేసెయ్యాలి. పది హేను నిండకముందే అత్తారింటికి సాగనంపాలి. పిల్లల్ని కనమనాలి. వంటలనే ప్రమోషన్ లేని ఉద్యోగంలో వేయ్యాలి. సౌఖ్యమైతే అణగ ద్రొక్కాలి!"

"ఒరేయ్ వెధవా! నోరుముయ్యరాముందు"

కంచం తనమీదకు విసిరేస్తుందేమోనని వెంచింది తమ్ముడికి. అప్పుడప్పుడు అతనికి జయ పోగాడిలా కనిపించి కిక్కురుమనడు. ఇప్పుడూ అదే జరిగింది.

సుందర్రావుగారు మృదువుగా "ఏమమ్మా! అసలు మీ ఇద్దరి మధ్య ఏం జరిగింది? పోట్లా మాటా అనుకున్నారా?" అనడిగాడు.

"లేదునాన్నగారూ! ఆయన నాకు ఉత్తరం వ్రాయందే వెళ్లలేను." అంటూ ఒకసారి కళ్ళు సున్నితం గా ఒత్తుకుని వెళ్ళిపోయింది.

భోజనం ముగించి సుందర్రావు ఆలోచిస్తూ లోపలికి వెళ్ళాడు. ఇంకా దొడ్డమ్మ చంద్రమ్మ అవిషయమై తల్లకిందులౌతూనే ఉన్నారు.

నాలుగు రోజుల తర్వాత ఒక ఉత్తరం వచ్చింది సుందర్రావుగారికి. 'మీ అమ్మాయిని త్వరలో పంపగలరని ఆశిస్తాను.'

ఆ ఉత్తరాన్ని బాగా పరికించింది జయ. 'నాన్నగారు ఏమైనా ప్రయత్నించేశారేమిటి?' అనుకుంది. అయితే తనువచ్చేసినందుకు రమణకి కోపం రాలేదా?'

'హు—ఇప్పుడు తనవిలువ తెలిసి ఉంటుంది— మళ్లీ తను వెళ్తే యథాప్రకారం తిరుగుతుంది మనసు, మళ్లీ ఆజీవితం మొదలు'.

తనకొక ఉత్తరం వచ్చేదాకా వెళ్ళకూడదని నిశ్చయించుకుంది జయ.

ఆనిశ్చయం విని ఈసారి సుందర్రావు ఆశ్చర్య పోయాడు. కూతురుకంత దెబ్బ కలిగించిన కారణం ఏమిటా అని ఆయన ఊరుకున్నాడు ఆడవాళ్ళు మొత్తుకుంటున్నా.

మర్నాడే మరో ఉత్తరం వచ్చింది జయ పేరున. అతని దస్తూరి కనిపెట్టి ఆశ్చర్యంగా చూసుకుంది విప్పి.

"ఎప్పుడొస్తావా అని ఎదురుచూస్తున్నాను.' ఆముక్కనే పరీక్షగా చూసింది పదేపదే.

'ఎదురు చూస్తున్నారట! ఎదురు!' చాలా మంది ఆడవాళ్ళలాగే మనస్సులో లెంపకాయలు వాయించేసింది భర్త గారికి.

తనలో మళ్ళీ ప్రేమభావం పొంగటం గమనించి మందలించుకుంది.

ఈ ఉత్తరంతో ఇంట్లో వారందరూ మరింత రెచ్చిపోయారు.

ఆరోజే ప్రయాణం కమ్మంది దొడ్డమ్మ. చాటుగా పిలిచి 'ఈసారెప్పుడూ ఇలాటి పిచ్చిపనులు చెయ్యకు—'అని చెప్పింది తల్లి. అక్కయ్య వెళ్ళిపోతుంది. ఇక హాయిగా ఉండొచ్చు అని తమ్ముడు ఏడిపించాడు. సుందర్రావు పిలిచి అడిగాడు: "ఎప్పుడు వెళ్తావమ్మా?"

"శనివారం—పదిగంటలకో బండి ఉంటాలి నాన్నగారూ?" అంది అక్కడ ఉండలేక వెళ్ళిపోతూ.

"అబ్బ—సరిగా అయిదు రోజులుంది ఇంకా," అంటున్నాడు చిట్టి తమ్ముడు.

"ఛీ! ఛీ! —"అనుకుంది. "ఎంతభారమైపోయాను వీళ్ళకి—"

ఆవారం మరీ ఇబ్బందిగా తయారైంది జయకా యింట్లో. అందరూ రమణను మెచ్చుకునేవాళ్ళే. తనను నిరసించేవాళ్ళు ఉండనే ఉన్నారు.

రేపు ప్రయాణమనగా, రాత్రి పడుకునే ముందు దొడ్డమ్మ తన గదిలోకి రాబోయింది.

"దొడ్డమ్మా ! నీపాదాలు పట్టుకుంటాను—ఈ రాత్రి నాకు మరేమీ చెప్పకు." ప్రాధేయపడుతున్నట్లు అడిగింది.

అమ్మ పిలవగానే దొడ్డమ్మ గొణుక్కుంటూ వెళ్ళిపోయింది. జయ తలుపు బిగించుకుని గట్టిగా ఊపిరి తీసుకుంది.

తన కలలన్నీ ఒక్కొక్కటే గుర్తువచ్చి కలతపెట్టాయి. రమణతో జరిగిన ఒక్కొక్క అవమానపు సంఘటన భూతద్దంలో కనిపించను మొదలెట్టాయి. మళ్ళీ అతనితో ఆ భయంకరమైన జీవితంలోకి వెళ్ళిపోవాలి. ఇక్కడమరీ అన్యాయమైపోయింది. ఇక్కడి సాధింపుల్లో మెలగడంకన్న అక్కడి బానిస బ్రతుకే మెరుగనిపిస్తుంది.

అందరి విషయంలో జీవితం మామూలు

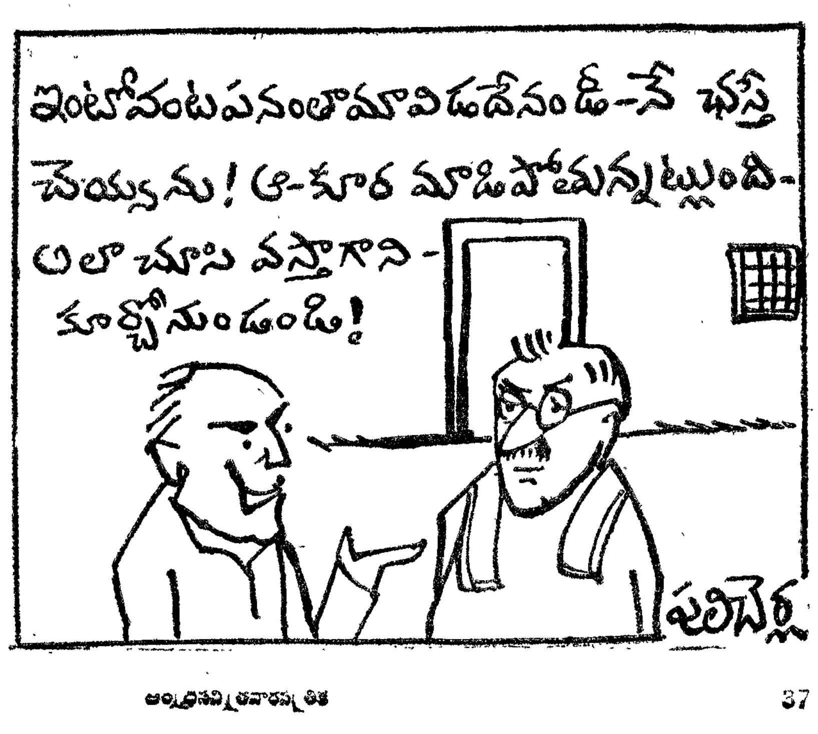

పుష్పము మీ అదృష్టం చెప్పగలదు

మీ భవిష్యత్తులో ఏమి జరుగబోవునదిన్నీ, మీ సరియైన చర్యను గురించిన్నీ మీరు తెలుసుకొనగోరినట్లయితే ఒక పోస్టుకార్డుపైన మీకు ఇష్టమగు ఒక పుష్పము పేరున్నూ, మీరు వ్రాయుతేదీ, వేళవివరములున్నూ, మీసరియైన చిరునామాన్నూ, వెంటనే వ్రాసిపంపండి. జ్యోతిష శాస్త్రములోని రహస్య గణితము మూలముగా మేము గుణించి, మీరు కార్డువ్రాసిన తేదీలగాయత 12 మాసములలోను మీయొక్క అదృష్టము, లాభనష్టములు, జీవితమార్గము, వ్యవహారములో వీ కజయము కలుగునో, ఉద్యోగంవిషయంలో మంచిచెడ్డలు, మార్పులు, ఆరోగ్యవిషయము, పరదేశగమనము, తీర్థయాత్రలు, వివాహము, స్త్రీసుఖము, సంతానము, నిధినిక్షేపములు, లాటరీ, అకస్మాత్ద్రవ్యలాభము మొదలగువానిని గురించి స్పష్టముగా మాసవారీగా వ్రాసి రు. 1.25 పై. లకు మాత్రము వి. పి. గా పంపగలము. (వి.పి. ఛార్జీలు ప్రత్యేకం) దుష్టగ్రహములేవైనా ఉన్నయెడల శాంతిచేయు విధానం కూడా తెలుపగలము. వివరములు మా పూచీపై పంపబడును. మేము పంపిన భోగట్టా మీకు తృప్తిగా లేనియెడల పైకము వాపసు చేయబడును. ఒకసారి పరీక్షించండి. అడ్రసు ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.

PT. DEV DUTT SHASTRI, RAJ JYOTISHI (A. W. P.)
Post Box No. 86, JULLUNDUR CITY.

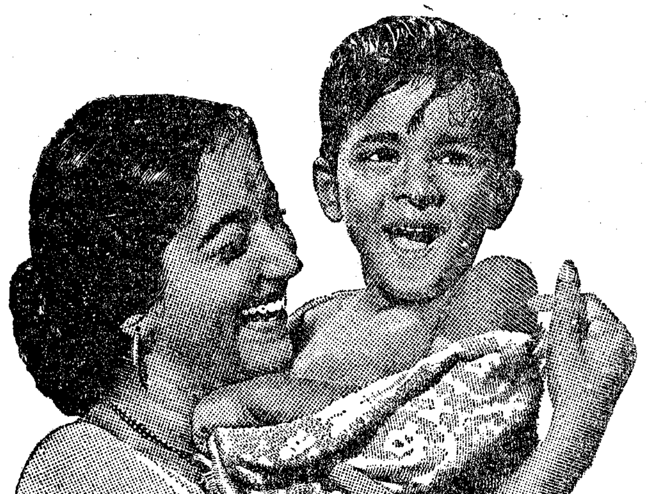

హమామ్ వల్ల తాజాగాను కాంతిగాను వుండండి

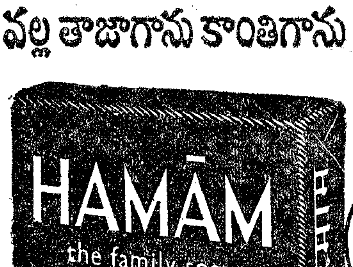

వాడకములో చాలా రోజులు వచ్చే టాయిలెట్ సబ్బు

హమామ్‌తో రుద్దుకొని ప్రతి దినము స్నానము చెయ్యండి. హమామ్ మీ శరీరమును శుభ్రపరచుటయే గాక, దానికి కాంతినిచ్చి, హాయిని గొల్పును. ప్రతిరోజూ హమామ్ వాడండి...ఈ సబ్బు మాత్రమే వాడకానికి చాలా రోజులువస్తుంది.

టాటా ఉత్పత్తి

కలలు

కత్తి కాదన్న. కాని రెండు వైపులా పదునుగా ఉన్న ఈకత్తిమీద నడవలేక తను చచ్చిపోతున్నది.

ఇకనుంచీ మామూలు కత్తిమీదసాము మొదలు కాబోతున్నదని తెలుసుకోగానే ఒళ్లంతా చెమటలతో, వేడి ఊపిరితో ఉక్కిరిబిక్కిరైపోయిన మనసుతో నిద్ర పట్టలేదు జయకి.

గోడనున్న వాచీ ఒకసారి మందలించినాకగాని— కళ్లు బలవంతంగా మూసుకునే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు ఆవిడ.

* * *

పది గంటలకు బయల్దేరిన బండి మధ్యాహ్నం రెండున్నరకుగాబోలు — చేరింది. స్టేషన్‌లో చూసింది. ఆకోసనుంచి అతను ఒక్కొపెట్టె చూసుకుంటూ వస్తున్నాడు. హేళనగా నవ్వుతాడేమో ననుకుంది. నవ్వలేదు.

సూట్‌కేసు అందుకున్నాడు. కూలీ వచ్చి పెట్టె దించాడు. టాక్సీలో కూచున్న తర్వాత పొట్లం విప్పి ద్రాక్షపళ్లిచ్చాడు. మౌనంగా పుచ్చుకుంది.

ఇంటికి చేరుకున్నాక "నాలుగున్నరకి వస్తాను." అంటూ వెళ్లిపోయాడు.

ఒక్కసారి 'అమ్మయ్య' అని మెత్తని పరుపు మీద వాలి పోయింది జయ. ఎంత నిర్దయగా ప్రవర్తిస్తాడో, అనుకుంది. ఎంతైనా పదిమందిమధ్య చివాట్లకన్న, ఒక్కడి దగ్గర తిట్లు ఎంత నయం ? ఇక్కడ తనను వెక్కిరించడానికి మరెవరూ లేరు . తనమీద భారమంతా వేసి ఇంకెవరు వెళ్లగలరు?

మత్తులోంచి మెలకువ వచ్చే సరికి సరిగ్గా నాలుగైంది. రమణ ఇంకా రాలేదు. బరువుగా రెప్పలు త్రిప్పుచుట్టూ చూస్తూ ఒక్కసారిగా దిగ్భ్రమించి పోయింది జయ.

సోఫాసెట్టు, చాలా అందమైనది—ఖరీదైనదిలా కూడా ఉంది—అక్కడికెలావచ్చిందో కొన్ని క్షణాలు అర్థం కాలేదు. ఎప్పుడు కొన్నారు అన్న ఆలోచనే బొమ్మలా నిలబెట్టేసింది. దగ్గరకువెళ్లి చేత్తో స్పృశిస్తేకాని తృప్తి కలగలేదు. ఇందాక బడలికలోను, భయాల్లోను ఇవి తన కళ్లకి అసలు కనిపించనే కనిపించనందుకు నవ్వొచ్చింది.

రమణ వస్తే ఏమని పొగడాలి? ఆయన్ని

తను సాగిదేదేమిటి? అని ఆలోచించు కుంటూ టీ తయారు చేసింది. హాల్లో అతను వచ్చిన చప్పుడైంది. బూట్లు విప్పుకుని లోపలికి వచ్చాడు. తన ప్రక్కన నిశ్శబ్దంగా నిలబడిన అతనివైపు తిరగ కుండానే "సోఫాసెట్టు ఎప్పుడుకొన్నారు?" అనడిగింది టీ కప్పుల్లో పోస్తూ.

"నెలవు తుంది"

'ఏమిటీమౌనం?'' అనుకొంది.

'టీ'లు అవగానే అతను జేబులోంచి ఏదో ఆకు పొట్లాంతీసి ఆమెకి అందించాడు. విప్పకపోయినా అవి పువ్వులని జయకు తెలుసు.

"ఎందుకు?" అంది కళ్ళతో

"సినిమాకి వెళ్దాం" అన్నాడు తనూ అలాగేచూస్తూ.

జయఅలాచూస్తూనే ఫక్కున నవ్వేసింది. రమణకూడా నవ్వి "అందుకేనానువ్వెళ్ళిపోవడం?" అన్నాడు.

జయ నవ్వు కట్టుబడిపోయింది. "ఇవాళ వద్దు. నాకు అలసటగా ఉంది."

"అలసట పోవడానికే వెళ్ళాలి."

"ఊహూ."

"పోనీ, పువ్వులు పెట్టుకుంటావా?"

"ఎందుకు పెట్టుకోను?" ఇతనికొక్కడా శిక్ష బాగానే అయింది అని నవ్వుకుని పువ్వులు జడలో పెట్టుకుంది.

ఆ రాత్రి రమణ "నిజం చెప్పమంటావా?" అని అడిగాడు.

"స్కూటర్ కొంటానని బాంకునుండి తీసిన డబ్బే వీటికి పెట్టేశాను."

"ఏం?"

"స్కూటర్ అంటే నాకిష్టంలేదు. కొంటే పెట్రోలు, లేదా బాధ. ఒకవేళ స్కూటరు కొంటాననుకో, నువ్వూ ఎక్కుతానంటావు"

"తప్పేం—? ఈరోజుల్లో మొగుడూ పెళ్ళాలు స్కూటరుమీద ఎక్కడం వింతా ఏమిటి?"

"కాదులే. కాని ఒకరోజు నాచూసిన దృశ్యం తోనాకు స్కూటరంటే విరక్తవేసింది. భార్యా భర్త ఇద్దరూ స్కూటర్ మీద సరదాగా బయల్దేరుతున్నారు. ఎవరో తెల్సుకుందామని అటు చూశాను. అంతా ఒక సెకను అనుకో. నేను కళ్ళు పూర్తిగా అటు తిప్పిందే ఆవిడ స్కూటర్ మీద నుంచి క్రింద పడిపోయింది. అందరూ గుమి గూడారు. తర్వాత హాస్పటల్‌కు తీసుకు వెళ్ళారు. ఏదో బతికి బయట పడిందిలే. వెయ్యి వంకర్లైందట. అయినా ఆ సంఘటన నేను తేలిగ్గా మరిచి పోలేదు. అలా నీకే జరిగితే నేనేమైపోవాలి?"

"నిజంగానా?"

"నిజంకాక?" ఆశ్చర్యపోతూఅన్నాడు.

సీరియస్‌గా అడుగుతున్న జయ మాట కొద్దిగా తప్పించింది.

"వంటచేసి పెట్టడానికి ఉండదని భయం."

రమణ ముఖ కవళికలు మారాయి.

"వంటకోసమే అయితే మగవాడినైనా సిగ్గు విడిచి నిన్నే ఇప్పటికిప్పుడు రప్పించు కునే అవసరమేమిటి? ఇదివరకు మా అమ్మ వండిపెట్టలేదా? ఇప్పుడూ వండి పెడు తుంది. ఒకవేళ ఈ వయస్సులో అమ్మతో ఉండటం కష్టమైతే, అందచందాలుండి అయిదో తనం లేని నావంత మరదల్ని చేసుకుందును. అందులో నాకు ఏతి బాధలు వచ్చింపులు కూడా లేవు. ఒక రికి అన్యాయం చెయ్యాలని అనిపించలేదు. ఆ అమ్మాయి పాపం అనాథరాలు. నేనంటే అయిష్టంతో వెళ్ళి పోయావు కనుక అదినీకు శిక్ష అయితే అనాలిగాని అన్యా యం అనను..."

ఇలా చెప్పుకు పోతున్న అతనికి నాన్న ఆపాలనే ప్రయత్నంలో మాటలకోసం వెతుక్కుని "అంటే మీకు నామీద అంత ప్రేమన్నమాట! ఏనికే నాలి, ఏతోడేనా త్యాగి అని గేయం ఉంది." అంది నవ్వును పెదాల్లో బిగిస్తూ.

రమణ పడుకున్న లేచి పోయాడు. తర్వాత అతనికోపం తీర్చడంకోసం "సెకండ్ షోకి వెళ్దామా?" అనడిగింది జయ.

"నువ్వు వెళ్ళు!" కసిగా అన్నాడు అప్పటికే ఉద్రేకాన్ని చాలావరకు తగ్గించు కున్న రమణ. జయ నవ్వి వూరుకుంది.

మర్నాడు ప్రశాంతతను నటనలో బాగా పోషించ గలిగిందిజయ. కాని మనస్సులో మహా సముద్రం తన ఘోషమానదు.

ఇప్పుడు తన ఉద్వేగాలు ఈ వాతావరణా నికి ప్రతికూలంగా లేవు. అది వింతగా ఉంది మనస్సుకి. ఇంట్లో జరిగిన అల జడికి బెదిరిపోయి ఈ పరిసరాలకి తను సమాధాన పడుతున్నట్టుంది.

మధ్యాహ్నం రమణ ఎక్కడికీవెళ్ళలేదు. జయ అలసటవి పడుకున్నదంతా ఏదో కలవచ్చి ఉలిక్కిపడి కళ్ళు విప్పింది. కళ్ళు తెరచి మరింత ఉలిక్కిపడింది. మీదకు వంగితన మొహాన్నే చూస్తున్నాడు రమణ తదేకంగా.

"ఇదేమిటి?" అంది లేచికూచుంటూ.

"నీకల ఇంకా పూర్తి కాలేదు? నిద్రా పోతాను! నాపీడ వదిలి పోతుం! మీకూ అని అరచావు—తర్వాత?" కుతూ హలంగా చూస్తున్న అతని చూపుల్ని తప్పించుకుంటూ "నాకలలు మీకెందుకు చెప్పాలి. అయినా నాకలవరింతలు విన మని మీకెవరు చెప్పారు?—ఇన్నాళ్ళూ మీరు మంచివాళ్ళను కున్నాను. ప్రతిమనిషి లోను చెడ్డగుణాలు తప్పవుకాబోలు." అంది.

రమణ నవ్వి "నేనుమంచివాణ్ణయితేమిమ్మల్ని పుట్టింటికెందుకు పరిగెత్తుతావ్? అక్కడ బాగా సన్మానం జరిగిందన్నమాట! మంచి పనయిందిలే, లేకపోతే ఆసాగదేమిటి?" అన్నాడు.

"నాకేం జరగలేదు.—" అంది జయ నేలే ఆలోచనతో. రమణ నవ్వుకుంటూ అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇందాక వచ్చిన కలజ్ఞాపకం తొలిచి కుంటున్నది. ఆకలనుంచి తేప్పరిల్లాక ఎంతో హాయనిపించింది. వివాహానికి ముందునచ్చిన మధుర మైన కలలముందు నిజమైన జీవితం వెలవెలబారి పోయినట్టు కనిపించింది. పుట్టింటికి వెళ్ళిన తర్వాత ఇక్కడి జీవితాన్ని వూహించుకుంటే మరింత భయంతో ఒళ్ళు గగుర్పొడిచింది. తిరిగి రాక తప్పలేదు. కాని మొన్నటి భయం కరమైన వూహల నీడలైనా ఇక్కడెక్కడా లేకపోవడం ఆశ్చర్యమే. నిజంగా చూచినా కలలు కల్లలేననిపిస్తున్నాయి. కాని కొన్ని కలల్లో మధురిమ లేదంటే ఎవరొప్పుకుంటారు.

కాఫీల తర్వాత సాయంత్రం రమణ ఒక్కడూ షికారు వెళ్ళిపోయాడు.

తను లేకపోవడం వల్ల రమణగది చండాలంగా తయారైంది. బల్లమీద పుస్తకాలు సర్దుతూ ఉత్తరాల ఫైలు తెరిచింది. జారిపడుతున్న నీలికవరు తీసి ఎవరు వ్రాశారా అని పరికించగా చూచింది సంత కాన్ని. మల్లిక అని ఉంది చివర. మల్లిక రమణకి దొడ్డమ్మ కూతురు. పొట్టిగా భావాలు. తెల్లని తెలుపుతో మిడిసి పడే మల్లిక

అభిమానానికి కాగా మరికొంత అందమైనవిగా ఉంటాయి. అలాటి మల్లిక చూడడానికి పల్లెటూరి పిల్లలా కనిపిస్తుంది. ఎమ్మెస్సీ చదివి ట్యుటోరియల్ కాలేజిలో పని చేస్తున్నది. కొన్నాళ్ళ పెళ్ళి చేసుకో నంది. తర్వాత ఏమందో తనకు తెలీదు. కాని రమణ ఇన్ని ఉత్తరాలు తను చదవనివి ఉన్నాయని చెప్పనందుకు కోపం వచ్చి. అన్నీ వరసన పెట్టి చదివెయ్యా డానికి కుర్చీతో మఠం వేసుక్కూర్చొంది విజయ.

(రమణ అన్నా!

నిన్నుచూచి చాలా రోజులైంది. నా పెళ్ళికి అయితే తప్ప ఇక్కడికి ఇప్పట్లోరావని నాకు తెలుసు.అందుకే పెళ్ళిచేసుకుంటున్నాను

ఇలాసాగింది మల్లిక ఉత్తరం. ఏదో అసం తృప్తి ఆ వుత్తరం పొడవునా ఉంది కాని సునిశిత చమత్కారంతో వ్రాసింది.

'పెళ్ళి చేసుకుంటున్నానే కాని నాకంత సంతృప్తి లేదన్నయ్యా' అంది ఒకచోట.

అక్కడే ఆగిపోయి రెండుమూడుసార్లు చదువుకుంది జయ.

'పిల్ల తరుపువాళ్ళ అయిపోవటం వేలు ఇచ్చుకోవడానికేమీ జంకడంలేదన్నా నువ్వు ససేమిరా అన్నావట కదూ? మొన్న మాటలలో పిన్ని చెప్పింది. మరి కట్నం తీసుకున్నందుకు నేను వెక్కిరిస్తుంటే ఎందుకు ఊరుకున్నావో నాకర్థం కావడం లేదు. లాంఛనానికే తీసుకుంటున్నట్టు ఎదురు చెప్పలేక పోయావా? నిజంగా నువ్వనుకున్నట్టు పదివేలకీ రెండువేలకీ ఎంతో అంతరం ఉంది. ఈమధ్య తెర వెనుక వుచ్చుకునే ఘనుల్ని చూశాక మరింత అసహ్యం వేసింది.

ఇలాటి గొడవలన్నీ చూసి పెళ్ళిచేసుకో నన్నాను. మొదట్లో నాన్నగారు నవ్వి ఊరుకునేవారు. ఈమధ్య ఏమైందోగానీ— ఆనఇద్దరాడపిల్లలకూ ఒకేసారి పెళ్ళిచేసి సర్వీసులో ఉండగానే బరువుతీర్చుకుంటా నని తిరుగు లేనట్టు మాట్లాడు తున్నారు. ప్రతి మనిషిలోను సత్వ రజస్తమో గుణా ల్లాగే పిచ్చి గుణం కూడా కొద్దిగా చోటు చేసుకుంటుందేమో! ఒక్కొక్కసారి అది ఒకే ఇదిగా చెలరేగుతుంది.'

'ఇలా ఉంది ఇక్కడి పరిస్థితి. నామనః స్థితి వర్ణనాతీతం. నిన్ను ప్రేమించినట్టు నాదగ్గర ఒప్పుకున్న నిర్మల, నేనిప్పుడు పెళ్ళిచేసుకోబోతున్న వార్తవిని ఈ మధ్య ప్రత్యేకంగా కలుసుకుని మరీ ఎగతాళి చేసింది."

క ల లు

జయ బంధాలువేసినట్టు ఆగిపోయిం దక్కడ. శరీరంలో ఎక్కడో సొమ్మసిల్లి పడివున్న అనుమానసర్పం ఆకలితోబుసలు కొడుతూ లేచింది. అప్రయత్నంగానే ఆఉత్తరం అక్కడ పడేసి మంచంమీదకు వాలి కొద్దిసేపు దొర్లింది. దేనికీకాల హరణం చేసే స్వభావంకాదు జయది. ఆరోజే అడిగింది రమణను.

"మీరు ఎవరో అమ్మాయిని ప్రేమిం చారుట కదూ?" సూటిగా అతన్ని చూస్తూ అంది.

ఆశ్చర్యపడుతూ "నేనా?...ఓహో ఉత్త రంచూశావేమిటి ?" అన్నాడు. "నేను ప్రేమించలేదు.ఆఅమ్మాయేనన్ను ప్రేమించిం దట. బహుశా సినిమాలు ఎక్కువ చూడ టంవల్ల ఏదో భ్రమపట్టుకుని ఉంటుంది. ఈసంగతి నాకు తెలియ డానికి ఆవిడగారికి మల్లిక స్నేహితురాలుగా దొరికింది."

"మరి అత్తయ్యావాళ్ళు ఒప్పుకోలేదా?" అన్నది జయ.

"వాళ్ళకన్న ముందుగా నేనే ఒప్పుకో లేదు. పోనీ ఆపిల్ల వైపునుంచి ఆలోచిద్దా మన్నా కులమనేపెద్ద కందకం మొదటే వుంది మా ఇద్దరి మధ్య. ఆపైన అంతస్తు అనే గేటు లేపించిన గోడ ఉండనే ఉంది మావాళ్ళకి., మరోజన్మలో పెళ్ళాడ దాం అని కబురంపాను"

"దీన్ని గురించి అయితే బాగా చర్చలు జరిగాయన్నమాట!"

"ఊహు! మామూల్నే మర్మం ఉంది ఈ రహస్యం !"

"తర్వాత మీరు ఆఅమ్మాయిని ప్రేమిం చడానికి ప్రయత్నించారు కదూ?"

సూటిగా చూస్తున్న జయకళ్ళల్లోకి అంత సూటిగానూ చూశాడు రమణ. కాగా తీవ్రంగా గుండె కొట్టుకునే బాధ జయకు తప్ప రమణకు లేదు.

"తెలిసి తెలిసి ఉచ్చులో పడేకన్నా తెలీనట్టు ఊరుకోడమే మేలు. తెలివైన వాణ్ణిగాబట్టి నాకా సంగతి ఏనాడో తెలుసు" నవ్వాడు లేస్తూ. . .

"మరోజన్మ గురించి మీకా నమ్మక మేమిటి? ఎన్ని జన్మలెత్తినా భార్యాభర్తలు మారరుగా?"

"మనమంత పతివ్రతలం కాములే!" ఏదో ఆలోచనలోంచి జయ తేరుకునే నరికి ఎదురుగా రమణ లేడు.

ఎంత అందం లేకపోతే నిర్మల ప్రేమి స్తుంది? ఎంత హృదయ సౌందర్యం లేక పోతే కట్నం గురించి తీవ్రంగా ఆలో చిస్తాడు?

అవును— అందగాడే. అదోవిధమైన వ్యతిరిక్తత. అంతేకాదు—అందమైనమనసు కూడా ఉంది. అది నిజంకాకుంటే కొన్ని పొరపాట్లకు తనను శిక్షించవలసిందే అతను! తను ఒకనాడు కలలు కన్న వ్యక్తికి దూరంగా లేడు రమణ అని ఇవాళ తెలుస్తున్నది...... కాని.....కాని...,

మళ్ళీ నెలరోజుల నాటికి ఒక రాత్రి చిత్రమైన సంచలనం మొదలైంది జయలో.

"అలా చూస్తున్నావేం—మోహానికి గంటలు కనిపిస్తోందేమిటి'? అన్నాడు రమణ భోజ నాల దగ్గర.

జయ నవ్వుకుంటూ తల వంచుకుంది. "మీరుచాలా బాగుంటారు." అంది పులుసు వడ్డించు కుంటూ.

"ఇప్పటికా నన్ను ప్రేమిస్తున్నావ్? నేను రోజూ ప్రేమిస్తున్నాన్నిన్ను!" అన్నాడు పెదవి విరిచి.

అతని నోటితో తనను గురించి మనః పూర్వకమైన మొదటి అభిప్రాయం (వర్ణన లాటిది) ఇది. అందుకే జయకు ఆనందం వంటి దేదో ఆవహించింది.

తనకలలజాబితాలో ఇది ఒకటి!

తనుకోరిన వ్యక్తిత్వం రమణలో ఇంత ఆలస్యంగా కనిపించడానికి కారణం ఒకప్పటి మధుర స్వప్నాలు. ఆలస్యంగా నైనా అతని గొప్పతనాన్ని గుర్తించ డానికి కారణం మొన్నటి భయంకర మైన కలలు.

ఈ తీవ్రత అతను గమనించకుండా అణిచేస్తోంది జయ.

తర్వాత ఎప్పుడో అతి సన్నిహితంగా ఉన్నక్షణంలో— "ఎందుకో మరింత అం దంతో కనిపిస్తున్నావ్ జయా నాకళ్ళకి!"

నామోహానికీ, మీమోహానికీ మధ్య ఇన్నాళ్ళూ ఉన్న నాకలల పరదాల్నిఎవరో ఈ మధ్య తొలగించేసి ఉంటారు అను కుంది జయ లోపల.

"మీరు చాలా మంచివాళ్ళు"! అని ఒప్పుకుంది మరొక రోజు. ●